

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 24. veličiga travna 1855.

List 21.

Pogubljiva vraža.

Undan nam je prišlo pisanje v roke, katero obsega tako debele vraže, de bi jih sleherni zamogel otipati, kdor je le kolikaj malo v keršanskim nauku podučen. Ker pa iz skušnje vemo, de priprosti ljudje velikrat, če je bolj neumna reč, bolj terdo jo verjamejo, torej se nam potrebno zdi, to reč naznaniti in nekoliko pretresti.

Imenovano pisanje govori, de bi bil v Rimu neki papež nekđaj na smertni postelji z velikimi grehi obložen. V svoji obupnosti si ne vé nič več pomagati, in pokliče svoje kardinale, škofo in učenike ter jih vpraša: „kaj za en trošt mu dajo, ker more skoraj umreti in večno ferdamanje zaslužiti?“ Na to vprašanje de mu ne vé nobeden kardinalov, škofov in učenikov odgovoriti; le sam kaplan Janez papeža s tremi molitvami pogubljenja reši. Nasledvajo v pisanji imenovane tri molitve, ktere gospod Janez papežu moli. V tretji molitvi mende papež umerje in gospod Janez „gori vstane in stoji do tretje ure, inu ob tretji uri se je papež z dušo in s truplam kaplanu vesel perkazal“ (je mogel neki truplo na posodo vzeti, ker je njegovo na odru ležalo!) „njegovu obličje se je svetilu kakor solnce, njegovu oblačilu je belu postal, kakor sneg, inu reče: Ljubi moj brat! jest bi mogel biti en otrok tega pogubljenja, simpak postal en otrok tega večniga izveličanja. Kadar si ti to prvo molitev molil, so grehi od mene leteli, kakor dež od nebes; kadar si to drugo molitev molil, sim čist postal, kakor solnce; kadar si to treko molitev molil, sim nebesa odperte vidil“ itd. „V teh besedah se je moja duša od trupla ločila inu angeli so jo v nebesa peljali“. Po tem je še, češ de, papež gospod Janezu povedal, ko bi človek vse grehe sveta nad seboj imel, de bi se mu s temi tremi molitvami vsi zbrisali; in ko bi imela duša do sodnjiga dne terpeti v vicah, de bo rešena; tudi de človek, ki te tri molitve bere ali sliši brati, ne bo s hudo smertjo umerl itd. In še kej posebniga: „Ta ura njegove smerti bo temo razodeta“.

Vsak lahko spozna in sprevidi, ko bi bilo to kaj, bi Jezusu ne bilo treba nič družiga ljudi učiti, kakor te tri molitvice, in nobeniga zakramenta ne postaviti. — Tudi bi bil vsak človek nespametin, de bi si za čednosti prizadeval, ktere toliko silno zatajevanja tirjajo; čimu moliti, se postiti, k spovedi hoditi, komu pokoren biti? Dosti de hť te molitve enkrat prebral ali le slišal brati! — In pa kako, de bi se pri tako imenitni znajdbi zamolčalo ime

tistiga papeža in pa primek in bolj natanko popisovanje gospod Janeza? O neumna vraža! Ali ko bi bila le samo neumna, bi ne bilo vredno besedice od nje spregovoriti; pa škodljiva, škodljiva, in silno nevarna! Kako lahko se zgodi, de velik grešnik, ki to spako sliši, se zanaša na te molitvice, v svojih grehah živi in se ravno zavoljo te satanove izmišljije v resnici pogubi! — Kaj taciga, ki je Jezusovimu in vsimu keršanskimu nauku naravnost nasprot, si je zamogel le kak sovražnik svete vere izmisliti, de bi s tem ogerdil sveto vero, ali pa kaka zbledena glava; še naj pred pa de kak premeten goljuf zavolj dobička, de je šs tem priproste slepil in iz njih denar molzel. — Večidel imajo priprosti ljudje take vražne spise po kakih kotih in spranjah skrite in potaknjene ter mislijo, de jih potlej ne more kaka nesreča zadeti, kakor je tudi k temu lažnjivo pristavljeno, de bo mertev porod odvernjen, v kateri hiši „bodo te tri molitve deržane“. — Ko pa od tacih pregresnih vraž govorimo in jih preklicujemo, naj nikar kdo ne misli, de preganjamo tudi cerkveno blagoslovljene reči, kakor so p. svetinje, roženkranci, škapulirji itd., ktere verni v spoštovanji imajo, ko so blagoslovljene in jih svetih ali zveličavnih reči spominjajo. V vsim mora verni kristjan čisto in natanko pri tem ostati, kakor veruje in uči sv. mati katoliška cerkev, ako hoče zveličan biti; „ko bi nas tudi angel z nebes drugač učil, naj preklican bo“, po besedah sv. apostelna Pavla.

Nekoliko iz misionjskih naznanil.

(Od 1. sušca 1854 do posled. sveč. 1855.)

Ker veči del naših bravcov nemške naznanila v roke dobí, toraj le nekaj iz njih tukaj naznanimo, in sicer najpred od g. Provikarjeviga lanskiga popotvanja na Belo reko.

16. svečana lanskiga leta so se prečast. g. Provikar iz Hartuma na pot med zamurce ob Beli reki podali, kjer je bil med njih popotvanjem v Evropo mision gg. Dovjaku, Trabantu in Mozganu zročén. Seboj so bili vzeli g. Kohla, mizarja F. Valisa, 1 egiptovskiga vertnarja, kterim so pridružili še dva fanta iz Hartumske sole in nektere delavce. Gospod Provikar sami so bili zavoljo žalostnih dogodkov v Hartumu, Milharčičeve in Kociančičeve smerti, na duši in na telesu oslavljeni in so še le po poti nekoliko k moči peršli. Že na poti so srečali nektere kupce, kteri so jim naznanili, de so misionarji sicer še v dobrim stanu, de so pa bili Bari-zamurci pretečeno leto tako divji,

de misionarji ne le samo niso pri njih kaj mogli opraviti, ampak de so bili še celo večkrat od njih nadlegovani. Še več reči so tožili čez prebivavce, kar so pa g. Provikar vedili dobro razsoditi, koliko in kaj de je verjeti.

Pred krajem Nujskiga poglavarja so 4. sušca zvedili po nekim sirskim brodnarji žalostno naznailo, de je g. Dovjak umerl. Temu se pa ni bilo čuditi, ker je bil ranjki slabe natore, pogosto od mnogoterih bolehnost nadlegovan, in se je mogel torej tudi nar manjšiga presilvanja varovati. Dalje gori jim ladija z angleškim banderam naproti pride, na kateri sta bila gg. Mozgan in Trabant, ki sta zavoljo zdravja želela nekoliko na drugo sapo priti. G. Mozgan je bil terdin in zdrav, g. Trabant pa, že eno leto bolehen, je bil tako oslavljen, de se je komaj še pokoncu deržati zamogel. Pripovedoval je g. Mozgan, de so se bili po g. Provikarjevem odhodu še kolikor toliko dobro uravnali, de so tudi začeto zidanje dokončali. Potem so 12 fantov v hiso sprejeli, jih učiti in k sv. kerstu pripravljati, kateri so se skoz kaka dva mesca nekaj naučili. Ker se pa gg. misionarji z njimi, neznajoči jezika, niso mogli dobro razumeti, in so jeli še bolehati, niso mogli otrokam primerniga opravila in dela tegniti, torej je kmalo temu pa temu začelo dolg čas po svojim domu biti. Vsakimu so pripustili, de sme svojece obiskati, vender so mu čas določili, kdaj de se mora verniti. Ob času zetve so skorej vsi domu šli, pa jih potlej ni bilo več nazaj. Tako se je šola razkropila. Tudi odrašeni so bili k nauku pripušeni. Nekteri so zvesto poslušali, drugi so se posmehovali pomankljivimu učnikovimu govorjenju. To je serčnost poderalo. K temu je še nemirna natora ljudstva in obnehje, ki je duha in telo stiskalo, svoje prizadelo, de so mogli od nauka odjenjati. Vender ni dvomil gosp. Mozgan, de je pri marsikterim Božja beseda v dobro zemljo padla. Serčno pa vender previdno so g. Provikar dalje jadrili, misleč na to, kar so kupci od hudovoljnosti zamurcov pravili. Vender je bila vsa skerblijivost odveč, ker povsod so jim prebivavci z veselim vriskanjem naproti tekli in jim nosili ovc, kokoš in drugih reči v obilnosti. Kakor so kupci čez zamurce, so pa zamurci zdaj čez kupce in njih napake tožili, in de so bili prisiljeni te prederzneže z orožjem iz svoje dežele pognati. Popolnoma umirjeni so bili, pridši 2. mal. travna do dežele Bari-zamurcov, katerih je na trume od deleč k bregu teklo, se na breg vstopilo ter so vpili: Balika Soliman popo — ali pridejo naš oče Sulejman? Z glasnim veseljem so zaslišali odgovor: „De, otroci! on pride, in vas pozdravi v imenu Božjim“. Veselo petje se je na to med množico začelo, in vabili so jih, naj na bregu Geri prenočujejo, ker solnce že zahaja. Peršlo je na to nekaj velikasev na ladijo se poklonit, in so svojo postrežbo ponudili; staro in mlado pa se je na bregu okrog nekiga drevesa zbralo in so dolgo čez polnoč veselo peli. Ko so pa drugi dan blizo Gondokore prišli, je vse ljudstvo skupaj germelo in veselo vpilo: „Naša ladija gre, Bariška ladija pride! k vodi, k vodi!“ Potem kmalo se od vsih strani razlega: „Moga! Moga!“ ko so ga ugledali v rudeči slovesni obleki iz Aleksandrije. Majhni deklič in dečki so z rokami ploskali in z deleč razlegajočimi glasi peli: „Naš oče gredó! Naš oče nas ljubijo!“ Čez poldrugo uro, v tem ko je bilo veselje in vriskanje zmčaj večji, prijadrijo v Gondokoro. Tukaj se le je bila prava: nobeden

se ni hotel verniti, vsak, od velikiga do maliga se hoče skazati in pokloniti, roko kušniti, saj v par besedah svoje veselje naznaniti, de so srečno spet prišli. Tukaj se je zvedilo, kako so kupci čez g. Provikarja laži trosili; kmalo se je reklo: umerl je; kmalo: bolan je; in spet: ne mara več za Baričane in ga ne bo nikoli več k njim. Torej pa zdaj toliko večji, toliko priserčniši veselje. Zvečer pa, de so g. Provikar zamogli nekoliko k počitku, je Moga prevzel besedo, in je črnim pravil čuda prečuda, ktere je med belimi vidil. Z neko posebno zgovornostjo je razlagal začudenim poslušavcam od nezmerno velikih vasi (Kaire in Aleksandrije), ki jih je vidil; od hiš, ki so kakor hribi; od morja z njegovimi ladijami, ki do oblakov sežejo; od šeg in navad ptujih ljudstev, od njih prečudne dežele; pa kako de so ga častno sprejemali; in kako dobro bi bilo za Bariške otroke, ako bi se misionarji med njimi ustanovili.

Drugi dan so g. Provikar poslopje, vert in živine ogledali in so vse v dosti dobrim stanu našli. Vert je bil že z mladimi iz Hartuma prinesenimi drevesci obsenčen, vse je lepo kazalo. (D. sl.)

Šmarnice veliciga travna in veselo razcvetanje pobožniga duha v Terstu.

Teržaški časnik, ki ima sicer nekako peklenško ime, pa vender pogosto prav mično od nebeških reči kremlja, prijazno popisuje, kako se z lepo spomladjo tudi lepo česenje Marije in pobožno življenje po Terstu razcveta. Zlasti so gospé visokiga stanu močno vnete, Marijni mesec s pobožno slovesnostjo in z dobrimi deli obhajati, in razlivajo luč lepih zgledov med druge, ter množico k enakimu česenju nagibajo. Vpervič se je ta pobožnost začela pred tremi leti v cerkvi Marije Device Pomočnice („del Soccorso“). Bil je altar Matere Božje čedno ozaljšan, nekotika množica je hodila ob večerih v cerkev hvalo Marije Device prepevat in jo v pomoč klicat, in to je bilo prvo leto vse. Naslednje leto se je pobožnost zvikšala; podoba Matere Božje se je prikazala bogato olepšana in s preobilnimi cveticami obdana, altar z dražimi oblekami ozaljšan in leskeč z lučmi obilnih sveč. Trikrat na teden se je razglasovala Marijna slava, nekervava daritev se je opravljala v namen pobožnih gospá, pri kateri so se glasile Marijne slavne pesmi iz ust nedolžnih devic, dan se je sklenil vselej s pobožnim počesenjem sv. Rešnjiga Telesa. Bilo je tako ginljivo, de so bile tudi nar bolj merzle duše k tihimu premišljevanju skrivnost Božjih povzdigovan; zlasti spodbudljivo je bilo skupno obhajilo o sklepu pobožnosti. Ni zastala, temuč se le povzdignila se je letas ta pobožnost, zlasti ker je v ravno ti cerkvi po gorečnosti ondotniga g. duhovniga pastirja, napravljena bratovšina Marijniga neomadežaniga Serca za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov. Ginljiva je gorečnost, s kakoršno ljudje vsih stanov in vsake starosti prihajajo, se v bratovšino zapisovat. Njih svetost Pij IX. so verh tega še altar Marije Device z dobroto (privilegijo) vsakdanjih popolnoma odpustkov v prid duš v vicah obogatili. De bi Božja beseda pri cloveški slepoti in mlačnosti več zdala, se je želelo, de naj se vsak dan skoz mesec in zmčaj v slavo nebeške Kraljice Božja beseda oznanuje. V ta namen so povabili učeniga in pobožniga O. Giam-

battista Benetello iz Jezusove družbe, kateri svojo nalogo s toliko gorečnostjo in duhovnim pridam spolnuje, de tudi od nar daljnih strani mesta ljudstvo skupaj prihaja. Ta lepí zgled je močno razširil pobožnost Marijnih „šmarnic“ ne le samo tukaj, ampak tudi po drugih cerkvah Teržaškiga mesta, in zlasti tudi po očitnih napravah in učilnicah. Ravno v znameniti novi cerkvi sv. Antona so tudi letas vperviĉ Marijni altar popolnoma šmarniški pobožnosti primerno ozaljšali, in vsak dan se zbere lepa množica ljudstva k prvi sv. maši, ki se v ta namen bere. V novi cerkvi sv. Jakopa se vsak večer častiljivo razlega vbrano petje litanij Matere Božje. V semeniši obhajajo morebiti že med vsimi nar delj od časa to pobožnost Marijniga mesca, ktero stanovitno vsako leto ponavljajo. *) V dekliškim hraniliših vsakdanje vaje z dvema pridgama na teden še večí gorečnost dobivajo. V napravi za opešance goreĉi gospod M. Debelak tako tolažljivo in ljubeznjivo z oziram na Marijo trudniga duha teh starĉkov v poslednjih urah njih življenja povzdiguje, de oni sladke solze toĉijo, kakorsnih ti reveži morebiti vse svoje žive dni nikoli niso čutili. Tudi po očitnih šolah si prizadevajo gospodje vodji Marijno pobožnost razširjati in množiti, in res je veselo viditi, kako mladost z goreĉim sercam budno olepšuje Marijne podobe, pred njimi kakor negiblivi, kakor zamaknjeni stojé, ter z globoko povzetimi zdihljeji zaženo glas v Marijno slavo. Po vsih šolah se dosihmal zavoljo posebnih okolišin še ni dalo Marijne pobožnosti očitno napraviti; vedili so jo pa nekteri razumni uĉeniki pri uĉencih z modrim nasvetovanjem domaĉiga Marijniga opravila namestovati. In veselja poskakujoĉi mladenĉiki so jim pravili, kako so doma v svoji sobici altarĉek napravili, tako lep, lep, in so ga z nar lepšimi cveticami ozaljšali, ki so prosili mamo za-nje; so lampico prižgali, molili in peli slavo Marii pred altarĉkam z mamo, z bratcam in sestricami; pa de naj gredó gosp. uĉenik sami z njimi, de ga bodo vidili in se čudili; — eden zmed te mlade množice je s sveto odkritoserĉnostjo pravil: Potlej ko sim naredil altarĉek, so začeli papá bolj dobri biti, ne kolnejo več s tistimi gerdimi kletvinjami! . . . Kako preĉudno apostelstvo, razširjati z njim med domaĉimi zidovi po nar bolj skritih in umazanih kotih mesta Jezusovo in Marijno ĉast!

Usmiljene sestre pred turškim cesarjem.

Nedavno je bil v Carjigradu nek turk k smerti obsojen, ki je bil po keršanski nravi skorej naravnost nedolžin, ker turški sodniki le bolj počez delajo, male pogreške velikrat nezmerno ojestro kaznujejo, in njih stare sodne bukve so močno pomanjkljive. To kriviĉno sodbo zveste dve usmiljenici v Pera-jiski bolnišnici in precej sklenete, si na vso moĉ prizadeti, tega reveža oteti, ki je verh tega še oženjen in ima obilno deržino. V veliki zidgergi pa ste, kako de bi se dalo to doseĉi. Reĉlo se jima je, de naravnost k sultanu iti je nar boljši in naj primerniši; ali kako k njemu priti, ki tudi prvi njegovi ministri le ob odloĉenih urah dneva zamorejo k njemu. Dvakrat zastonj poskusite mem straž in številnih dvornih uradnikov, obakrat ste odvernene, ker še nikoli niso bile keršanske redovne sestre pred sultana pušene, se jim reĉe. Ne daste se pa ostrašiti in poslednjiĉ res toliko dosežete, de

njuna zaslišna prošnja do sultana pride, in Abdul-Medšid jima dovoli drugi dan v cesarsko dvorano priti. Nekteri uradniki sestri sprejmejo ter jih spremijo v znotranje sultanove stanovanja, kteriga ugledate na divanu sedeti. Abdul-Medšid jima prijazen naproti pride ter jih prav dobro po francosko govoreĉ popraša, kaj de bi rade. S takim ponižanjem oserĉene mu dopoveste, kaj de jih je k njemu gnalo, mu popisujete prežalostni stan nesreĉne deržine, kesanje obsojeniga turka, in poslednjiĉ ponižno prosite, de naj bi mu prizanesel. Sultan prijazno in usmiljeno posluša, se nasmehlja ter jima reĉe: Kako bi zamogel tem kaj odreĉi, kterim imam toliko zahvaliti? Rad skažem to milost, postreĉi lepi gorečnosti tako pobožnih serc. Kako lepa mora biti vera, ktera s takimi mislimi navdihuje, kakorsne vedvé kažete, svete gospé! Vĉ me napravite, de moram velikoserĉno Francosko dvakrat blagrovati. Pojdite za tem ĉastnikam (poboĉnikam), bo vaji v jeĉo spremil, de bote same imele veselje, jetniku rešenje in odpušenje naznaniti. — Usmiljenice, do solz ginjene, se poklonite in ste komaj v stanu svojo zahvalo izreĉi; Abdul-Medšid pa jima kliĉe: Ne pozabite té poti k moji dvorani; nikar se nič ne bojte in le vselej pridite, kadar imate kaj prositi. Vselej so vam vrata odperte! „à vous les anges de la miséricorde“ (vam angelam usmiljenja.) — Ćasnik „Volkshalle“ je tej prigodbi še pristavil: „Punctum meditationis für manchen Bureaukraten des kultivirten und intelligenten Deutschlands“.

Ogled po Slovenskim.

iz Ljubljane. Tudi Ljubljanski latinski šolci imajo dva zamurĉka — v Hartumu, ki sta zdaj v kratkim odkupljena, namreĉ: spodnji gimnazii v nekem ĉernĉiku Bargut-u svojiga keršanskiga Stanislava Kostka; gornji pa v drugim, Hejir-el-Sid, svojiga keršeniga Alojzija Latinskiga. Oba sta iz Kordofana. Naj bo priporoĉeno pridnim latincam, ki so jih iz sužnosti blagoserĉno rešili, de bi tudi za nji miloserĉno molili. S priložnostjo bomo prosili ondotne gospode, de nam kterikrat naznanijo, kako se obnašata? Zraven teh sta med dosedanjiimi odkupljenci tudi še neki Bahit, v kterim imajo Novomeški OO. Franciškani svojiga Lenarta Serafinskiga; in Kuku, v kterim Teržaška bratovšina ss. Cirila in Metoda svojiga Cirila ima. Bilo je preteĉeno leto samo 9 otrok odkupljenih, ker nekaj pretesno stanovanje, nekaj pa pomanjkanje uĉenikov ni dopustilo, de bi se bilo željam toliko dobrotnikov iz vsih krajev precej ustreglo. To smo posneli iz novih misionjskih naznanil Marijne družbe, ktere so ravno kar prišle na svitlo in imajo mnogo imenitnih in miĉnih naznanil.

*) Naš milostljivi knez in škof so ukazali duhovnam po vsih cerkvah škofije, de naj prvo nedeljo po tem prejetim povelji pri obeh duhovnih opravilih verne opominjajo, se z njimi vred Bogu zahvaliti, ker je v uni nevarnosti pri sv. Neži sv. Oĉeta milostljivo ohranil.

iz Gorenškiga. Eno uro nad Ljubljano je v sredi rodovitne ravnine ob veliki cesti, ki na Gorenško derži, prijazna farna vas Šent-Vid. Ako si, dragi bravec, že kterikrat skozi to vas popotval, si gotovo z občudovanjem ogledoval lepe tukajšne cerkve. Ze njena zunanja oblika navdaja memogredoĉiga popotnika z nekimi svetim straham, še bolj pa si ginjen, ĉe te morebiti ravno izverstno vbrano ĉveteteroglasno zvonilo k duhovnimu opravilu v njeno notranje vabi. Marsikteri popotnik stopi v taki priliki v to sveto hišo, in težko se je še kdaj kdo kesal, ako se je v nji nekoliko ĉasa mudil.

*) Tudi v našim Ljubljanskim semeniši že več let pobožnost Marijniga mesca obhajajo. Vred.

Tu se pač vse najde, kar keršansko serco od zemlje proti nebu povzdigniti zamore. Cerkev, v bizantijski šegi sozidana, je že sama na sebi tako častitljiva in veličanska, da zasluži po vsi pravici ime „svetišča, tempeljna Gospodoviga“. Veliki altar sv. Vida, pretečeno jesen postavljen, je, desiravno še ne popolnoma dodelan, tak, da se daleč okoli malo kaj taciga vidi. (Delo je ondotniga podobarja M. Tomca, ki že deleč okoli slovi.) Orgle, ki jih je naredil raj. Kunat po osnovi in pod vodstvom tukajšnjega, po vsem Slovenskim dobro znaniga in slovečiga gospod fajmoštra Blaža Potočnik-a, kaj mogočno donijo med službo Božjo po prostorni cerkvi, ter spremljajo pobožno, tu navadno dobro vbrano petje, kakor zveste tovaršice, pred Božji prestol. Tudi druga cerkvena oprava tu je taka, da se Šent-Vidska cerkev sploh v slednjim oziru med perve na Kranjskim šteti sme.

In ako zdaj, v prijetnim mescu maju v to cerkev stopiš, je še nekaj, kamor se bo tvoje oko gotovo v prvim hipu obrnilo. Zagledal boš namreč v kapelici poleg prižnice še le pred 2 ali 3 leti novo narejeni altar Marije brez madeža spočete, tako lepo ozaljšan, da ti bo prav lahko uginiti, zakaj je pobožni duh ravno o tem času temu altarju toliko pozornost naklonil. Šmarnice Marijne, lepa pobožnost, ki se je mende od Laške strani tudi k nam preselila, in se med nami, v čast bodi Slovincem rečeno, od leta do leta bolj razprostera in razširja, se tudi v Šent-Vidu prav spodbudljivo opravljajo. Slednji večer se zbira okoli tega altarja pobožna in mnogoštevilna množica obojniga spola, in gosp. fajmošter Potočnik molijo sv. roženkranc in litanije Matere Božje. Potem se navadno kake 2 ali 3 pesme od Marije zapojejo. Ob sabotah pa je zjutraj peta sv. maša in zvečer litanije z blagoslovom in tudi druge navadne vsakdanje molitve. Poje se tudi ob sabotah kaka lepa Marijna pesem, tode té dni z orglami. Opomnim naj še, da je v Šent-Vidu tudi bratovščina Marije brez madeža spočete, in berž ko ne, bo omenjeni altar bratovski te pobožne družbe. — Sploh se sme reči, da Šent-Vidski farani mnogo mnogo skerbé za olepšanje svojih cerkev, posebno pa farne cerkve, posebna čast pa gre ondotnemu gospod očetu, ker so si z vladanjem in napravo mnogo noviga, posebno pa mogočnih orgel, veličanskih zvonov, novih altarjev, kakor tudi z vpeljavo Šmarnic Marije Device itd. toliko spominkov v Šent-Vidu postavili, da se jih bodo gotovo še pozni vnuki z ljubeznijo in spoštovanjem spominjali. Naj k sklepu še opomnim, da se bo ravno zdaj postavila tudi pred cerkevjo nova gredeljna ograja, ki bo novo spričalo memogredočimu popotniku v pobožnim duhu tu vladajočih in prebivajočih. Čast tedaj, komur čast gre! Z Bogam!
J. Levičnik.

Zvezdice za šolo.

Neki gospod na Francoskim piše, v koliki obilnosti se ondotni otroci svetimu detinstvu Jezusovemu pridružujejo, in s kolikim veseljem v družbini namen svojo denarce prinašajo. Pravi, da njih radodarnosti posebno to veliko ceno podeli, ker jih je med njimi nar več ubogih otrok, kateri sami sebi pritergujejo, da te krajcarčke odrajtati zamorejo. Pravi, da je pri nekterih toliko gorečnost najdel, da jih je bilo z modrostjo zadržavati treba, če ne, bi si bili ti ljubi otroci vse odtegnili, da bi le svojim nesrečnim bratom in sestricam na Kitajskim pomagali. O blaga keršanska ljubezen! ki vse težave premaga, in delaš tudi v revšini velike čudovite reči!

V neki odgojivnici na Francoskim so blage deklice denarja nabrale in sledeče pismice dopisale:

Visokočastitljivi gospod veliki škof!

Ko bi ne vedile, kako močno otrociče ljubite, bi si ne bile upale, da Vaše Prezvzišenosti pisati. Pa prepričane smo, da nam bote to prizanesli, ker le od malih Kitajcov z Vami govoriti hočemo. O tudi mé jih prav ljubimo! Ubogi otrociči, ki tako neusmiljene očete in matere imajo! Ko bi jih pač vse rešiti mogle, in jim dati tako dobre matere, kakor so naše! S pomočjo svojih staršev in družih dobrih ljudi smo loterijo napravile, ki nam je sto frankov vergla; in s pridjanim našim mesečnim denarjem zneso 150 frankov. O kako smo vesele, da ta mali znesek ljubimu Jezusu podariti zamoremo! Prosili smo ga, naj se spomni, da je tudi on majhen, reven in zapuščen bil, in da naj tem ubogim, nesrečnim otrokam na Kitajskim pomaga. Te denarce zdaj Vam, naš prečastiti gospod! izročimo; res da je malo — pa srečne presrečne smo, ako se s tem le eno ali dvoje naših bratov ali sestric oteti in potem v nebesa priti zamore. Srečne se pa tudi štejemó mé male deklice, ako Vašimu dobriemu sercu veselje napravimo. Prosimo Vas tudi, nas in naše majhno darilo blagosloviti, da sad pri-nese; dobri Bog nam bo dal pripomočke, prihodnje leto to še pomnožiti.
Eliza B. in njene součenke.

Mili darovi.

Za katoliško rokodelsko družbo v Ljubljani.

Gosp. Mat. Schreiner 5 gld. — Neimenovana gospá 5 gld. — Gospá Šupevka 10 gld. — Neimenovan dobrotnik 3 gold. — Gosp. Freyberger 2 gold. — Dobrotnik 1 gold. —

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofiji: Zagorska fara je podeljena gosp. Andreju Hafner-ju, Šentjoksimu fajmostru. — Gosp. Jakob Boltin, duhoven v pokoji, so 14. vel. travna v Česnicah umerli. Naj v miru počivajo!

Cerkveni Govornik

slovenskiga duhovstva.

S tim imenam pride te dni na svitlo 1. zvezek obljubljenih cerkvenih govorov za poskušnjo, in obsega na 8 polah vse nedeljske in prazniške pridige od sv. Trojice do 13. nedelje po Binkoštih, to je, 16 pridig za mesce rožnik, mali in veliki serpan. O primernim času bodo nasledovali 2. 3. in 4. zvezek za 1. leto, tako da bodo častiti gg. prejemavci vselej s tekočim časom vred tudi že pridige v rokah imeti zamogli. Ako se s tim tečajem naše početje ustanovi, bodo po zgledu več drugih škofij, z Božjo pomočjo tudi še daljni tečaji nasledovali. Posamezni zvezki bodo obsegali po kakih 7—9 pol, in cena vsaciga zvezka bo 36 kr. ali celiga tečaja z več kakor 60 pridigami 2 gld. 24 kr. — Dobivajo se v Ljubljani pri podpisanih. Kar jih je iz Goriškiga, jih bodo dobivali pri gosp. Sohar-ji bukvozevu v Gorici.

Pri ti priliki tudi še povabimo in poprosimo vse častite gospode, ki imajo kaj pripravnih govorov, da naj bi nam jih v natis zročili, ker škoda bi bilo, ako bi dobra reč v temi ostala, ko je priložnost, jo med občinstvo dati in z njo koristiti. Ako bo mogoče, bomo take gospode sodelavce tudi po spodobnosti odmenjali. Prosimo pa, kolikor je moč, izvirnih, ali pa saj ne po besedi in po stavi-kih poslovenjenih izdelkov, ker so tesne prestavljenja le malokdaj posebnim okolišinam prav primerne.

Dr. Andrej Čebašek. Luka Jeran. Janez Stritar.
Andrej Zamejc.